

И Н Ф О Р М А Ц И Ј А
О ПОТРЕБИ ПОКРЕТАЊА ПРОЦЕДУРЕ РЕГУЛИСАЊА ОДНОСА
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ И ФЕДЕРАЦИЈЕ БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ У
СКЛАДУ СА ДЕЛТОНСКИМ СПОРАЗУМОМ И МЕЂУНАРОДНИМ
АКТИМА

1. УВОД – ДЕЛТОНСКИ СПОРАЗУМ.....	3
2. АНТИДЕЛТОНСКО ДЈЕЛОВАЊЕ	5
2.1 Антиделтонско дјеловање високог представника за БиХ	7
2.1.1 Финансије	10
2.1.2 Безбједност	11
2.1.3 Лични статус грађана	12
2.1.4 Телекомуникације и јавно емитовање	13
2.1.5 Правосудни систем	15
2.1.6 Регистрација правних лица која оснивају институције БиХ	19
2.1.7 Стандардизација и метрологија	19
2.1.8 Располагање имовином	21
2.1.9 Изборно законодавство	21
2.2 Антиделтонско дјеловање Уставног суда БиХ	22
2.2.1 Устав Републике Српске	23
2.2.2 Успостављање Суда БиХ	23
2.2.3 Називи општина	23
2.2.4 Застава, грб и химна	24
2.2.5 Дан Републике Српске	24
2.2.6 Пољопривредно земљиште	24
2.2.7 Шуме Републике Српске	25
2.2.8 Уставни принципи и правосудне институције у БиХ	25
2.2.9 Непокретна имовина	26
2.2.10 Резиме рада Уставног суда БиХ.....	27
2.3 Пренос надлежности у свајанем закону у Парламентарној скупштини БиХ и доношење подзаконских аката Савјета министара	30
2.3.1 Прехранбена област	30
2.3.2 Фитосанитарна област	32
2.4 Ефекти неуставног преноса надлежности	36
3. ПРИПИСИ НА РЕПУБЛИКУ СРПСКУ	36
3.1 Дјеловање Народне скупштине Републике Српске.....	37
3.2. Подривање делтонске БиХ.....	40
3.3 Резолуција о Сребреници	42
3.4 Свесрпски сабор	43
3.5 Дјеструктивно дјеловање бошњачких политичара	44
4. ЗАКЉУЧАК	45

Споразумом од 29. августа 1995. године, Република Српска је овластила делегацију Савезне Републике Југославије да у њено име потпише мировни споразум што је учињено 21. новембра 1995. године парафирањем у Дјетону, а потом и потписивањем Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини 14. децембра 1995. године у Паризу. Република Српска је претходно као страна у припреми мировне конференције прихватила Договорене основне принципе 8. септембра 1995. (Женевске принципе) и Наставак договорених основних принципа 26. септембра 1995. године (Њујоршке принципе), а што је све потврђено уношењем ових докумената у Преамбулу Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини (Дјетонски споразум).

Република Српска је имала правни субјективитет као учесник у мировним иницијативама и плановима, што су прихватили и међународни посредници.

У периоду Одбрабено-отаџбинског рата 1992-1995. године, Република Српска је имала стaновништво, територију и организовану власт: законодавну – путем Народног скупштине Републике Српске, извршну – путем Владе и министарстава Републике Српске, судску – путем Уставног суда Републике Српске, Врховног суда Републике Српске и редовних судова, војну – путем Војске Републике Српске.

Република Српска створена је 9. јануара 1992. године вољом српског народа путем изабраних народних представника који су донијели Декларацију о проглашењу Републике српског народа у Босни и Херцеговини, чији је назив Одлуком Народног скупштине 11. и 12. августа 1992. године промијењен у назив Република Српска. Основни државног, политичког и државног система уређења су Уставом Српске Републике Босне и Херцеговине донесеним 28. фебруара 1992. године, од 11. и 12. августа 1992. године Уставом Републике Српске.

1. УВОД – ДЕЛТОНСКИ СПОРАЗУМ

И Н Ф О Р М А Ц И Ј А О ПОТРЕБИ ПОКРЕТАЊА ПРОЦЕДУРЕ РЕГЛИСАЊА ОДНОСА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ И ФЕДЕРАЦИЈЕ БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ У СКЛАДУ СА ДЕЛТОНСКИМ СПОРАЗУМОМ И МЕЂУНАРОДНИМ АКТИМА

Пошто је Дјетонски споразум десетине пута повриједен од стране политичких лидера бошњачка али и од Канцеларије високог представника за Босну и Херцеговину изворни Дјетон више на подрчку Босне и Херцеговине не постоји. Управо овакво гљубоко кршење Дјетонског споразума и Устава Босне и Херцеговине кључни је разлог за мирним раздржживањем са Федерацијом БиХ или враћању изворном Уставу Босне и Херцеговине и поштовању воље три конститутивна народа. Члан 60. став 2. тачка (а) Бечке конвенције о уговорном праву јасно прецизира да битна повреда многостраног

начин уговор престаје да важи.

Исто тако у дијелу V. Бечке конвенције о уговорном праву а сходно члану 42. става 2. до престанка уговора, његовот отказивања или повлачења неке странке може доћи примјеном одредаба уговора (споразума) или ове конвенције. Исто правило вриједи за суспензију примјене уговора. Што јасно потврђује да на основу ове конвенције може доћи до престанка неког уговора уколико у самом уговору није прецизирано на који начин уговор престаје да важи.

Исти тако у дијелу V. Бечке конвенције о уговорном праву а сходно члану 42. става

Бечка конвенција о уговорном праву уређује односе и права међународних уговора (споразума) између двије или више стране уговорнице. На основу члана 26. сваки уговор који је на снази веже странке и оне га морају извршавати у доброј вјери (Pacta sunt servanda). Што јасно потврђује да није могуће кршити одредабе споразума које уржавају једну од страна уговора, у овом случају то је гљубоко кршење Дјетонског споразума и дестабилизација Босне и Херцеговине. Још је прецизније дефинисано у члану 27. исте конвенције да странка се не може позивати на одредабе свога унутрашњег права да би оправдала неизвршавање уговора. То правило не дјера члан 46. ове конвенције.

Једна од кључних конвенција када је ријеч о међународним споразумима јесте Међународни уговори број: 30/1972). Управо се ова конвенција примјенује на уговоре (споразуме) између држава. Чланица ове конвенције темљем сукупности из СФРЈ ("Службени лист СФРЈ", управо Бечка конвенција о уговорном праву из 1969. године. Босна и Херцеговина је

као таква Босна и Херцеговина је међународно потврђена и призната 14. децембра 1995. године. Потписивањем Дјетонског споразума Босна и Херцеговина добила је и устав на основу Анекса IV овог споразума. Држава је дужна да проводи владавину права поштујући своје унутрашње право, али и међународно право кроз низ конвенција, а поједине имају и примат у односу на унутрашње право (Европска конвенција о заштити људских права и основних слобода...)

У мировне преговоре Република Српска је унјела своју државност, становништво и 49% територије предатне Социјалистичке Републике Босне и Херцеговине и заједно са Федерацијом Босне и Херцеговине која је унјела 51% територије предатне Социјалистичке Републике Босне и Херцеговине "као заједничка држава два ентитета и три конститутивна народа и Херцеговина" 1995. године, потписала свих 11 анекса Дјетонског споразума, чиме је створена "Босна и Херцеговина" као заједничка држава два ентитета и три конститутивна народа и осталих.

Република Српска је од закључења Џејтонског споразума па све до данас, била конструктиван фактор и у настојању да се Бих изгради и напредује је била спремна чинити и чинила је компромисе. Међутим, од закључења Џејтонског споразума, одређени међународни фактори су уз подршку бошњачких политичара, наметали рјешења и неуставне законе који се нису доносили по предвиђеној уставној процедири, настојећи да крајње децентрализовану државу каква је прописана Уставом Бих замјене унитарном државом. Током година, одређени међународни фактори су уз помоћ институција и органа који су били под њиховом контролом, путем правно бесмислених одлука и присиле, успоставили мноштво нових институција на нивоу Бих, формираних супротно подјели власти утврђеној Уставом Бих.

2. АНТИЏЕЈТОНСКО ДЈЕЛОВАЊЕ

Босна и Херцеговина је настала сарласношћу Републике Српске и Федерације Бих и три конститутивна народа и да само сарласношћу оба ентитета и конститутивних народа може и постојати, због тога је било каква даља тежња за једностраним измјеном сложене државне структуре апсолутно недопустива и може довести до нежељених посљедица, из којих разлога Република Српска сматра да је неопходан повратак изворном Џејтонском споразуму, а да је у супротном мирно раздржљивање Републике Српске и Федерације Бих једино могуће рјешење за Босну и Херцеговину.

Због посвећености државној Бих, Република Српска је од свог настанка до данас, изложена константним притисцима одређених међународних фактора који не поштују уставно уређење Бих и континуирано спроводе активности с циљем централизације Бих.

Уставом Републике Српске између осталог утврђено је да Република Српска самостално обавља своје уставотворне, законодавне, извршне и судске функције, да је територија Републике Српске јединствена, недјелљива и неотуђива, да Републици Српској припадају све државне функције и надлежности осим оних које су Уставом Бих изричито пренесене на њене институције, уређење и обезбјеђење интегритет, уставни поредак и територијалну цјелокупност Републике, уставност и законитост, својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине.

Уговором од једне стране овлашћује остале стране да једностраним споразумом уговором од једне стране овлашћује остале стране да једностраним споразумом поврђивање државне територије Босне и Херцеговине и угрожавају интереси српског народа који су гарантовани Уставом али и низом међународних конвенција.

У истом члану, став 3. тачка б) установљено је да ће у периоду од шест месеци од ступања на снагу Устава БиХ, ентитети почети преговоре с циљем укључивања и других питања у надлежност институција БиХ, укључујући кориштење извора енергије и заједничке привредне пројекте.

У члану III став 5. регулисане су и "податне надлежности" у смислу да БиХ може преузети надлежности ентитета у оних стварима у којима се о томе постигне сагласност ентитета, стварима које су предвиђене у анексима 5 - 8 Дејтонског споразума или које су потребне за окупацију ентитета, територијалног интегритета, политичке независности и међународног субјективитета БиХ. Такође, истом тачком дата је и могућност оснивања додатних институција за потребе вршења додатних надлежности.

институцијама БиХ припадају ентитетима, а евентуални пренос надлежности условљен је договором ентитета.

Све функције и овлашћења која Уставом нису изричито додијелена институцијама БиХ припадају ентитетима, а евентуални пренос надлежности условљен је договором ентитета.

10) контрола ваздушних саобраћаја.

9) регулисање саобраћаја између ентитета и

8) успостављање и функционисање заједничких и међународних комуникација,

укључујући и односе са Интерпол,

7) спровођење кривичних закона на међународном плану и између ентитета,

6) политика и прописи за усљевање, избјеглице и азил,

5) финансирање институција и међународних обавеза БиХ,

4) монетарна политика, како је одређено чланом 7,

3) царинска политика,

2) спољнотрговинска политика,

1) спољна политика,

Уставом Босне и Херцеговине утврђене су надлежности и односи између институција БиХ и ентитета. У надлежности институција БиХ су сведећа питања:

Поред канцеларије високог представника, као једна од институција која је под контролом одређеног дијела међународне заједнице и као један од главних инструмената за уршавање дејтонске БиХ корпштен је и користи се Уставни суд Босне и Херцеговине.

Немогућност проширења надлежности институција БиХ у редовној парламентарној процједири нагомјештена је улогом високог представника за БиХ који би требао бити гарант цивилног спровођења Дејтонског споразума и крајњег арбитра у спорима. Мијешања канцеларије високог представника и проглашавања закона од стране високог представника, најчешће се користило код утврђивања додатних надлежности БиХ, а на штету Републике Српске.

Функција високог представника за БиХ успостављена је 1995. године Анексом 10. Дејтонског споразума који се односи на цивилну примјену Дејтонског споразума. У члану 1. Анекса 10. прописано је да ће се именовати високи представник у складу са релевантним резолуцијама Савјета безбједности Уједињених нација како би помогао у

самом пред надлежним институцијама у БиХ, озаначавајући су као ружицу БиХ. институције Републике Српске који су сматрали да се процеси у БиХ требају одвијати појединачно који се залажу за "самосталну, суверену и независну БиХ", а званачки и високих представника, у правилу је наилазило на одобравање бошњачке стране и обичних грађана, углавном без икаквих ваљаних образложења. Овакво понашање намећу законских рјешења до санкционисања званачног одређених појединачно и су се одвијали пред званачним институцијама Републике Српске и БиХ, почев од високи представници су се грубим интервенционизмом мијешали у процесе који

2.1 Антидејтонско дјеловање високог представника за БиХ

Кроз готово три деценије примјене Устава БиХ дошло је до знатног проширења надлежности БиХ неуставним преносом надлежности са ентитета на нивоу БиХ, посебно

активна високог представника.

1. одлукама високог представника за БиХ,
2. одлукама Уставног суда БиХ,
3. усвајањем закона у Парламентарној скупштини БиХ и доношењем подзаконских аката Савјета министара и других органа на нивоу БиХ гдје не постоји изричита надлежност БиХ,
4. усвајањем од стране међународних организација и субјеката, органа Европске Уније,
5. споразумом ентитета.

неколико начина:
 надлежности су са Републике Српске преношене на нивоу БиХ, у протеклих 29 година, на Не узимајући у обзир одребе Устава БиХ, ни Устава Републике Српске,

такако тј. области за које је искључиво надлежна Република Српска. Амандманом ХХII замјенен је члан 68. Устава Републике Српске који регулише искључиве надлежности Републике Српске. Данас поменути члан садржи осамнаест

постала један од два ентитета са 49% територије. којим се вршило усклађивање са Дејтонским споразумом, те је Република Српска држава српског народа. Потом је уследило низ амандмана на првобитни текст Устава проглашењу Републике Српске Народна БиХ усвојила свој устав и конституисана је као Република Српска је 28. фебруара 1992. године, на основу Декларације о

спору или покое за њихово имплементирање. представник сматра да нарушавају правне обавезе успостављене Дјелтонским функционерима који изостају са састанка из неоправданих разлога или за које високи мјере могу укључивати активности против особа које обављају јавну службу или цијелој БиХ и њеним ентитетима, као и неометаног рада заједничких институција. Такође (3) другим мјерама при осигурању имплементирања Дјелтонског споразума у

одржавању о том питању у складу са Дјелтонским споразумом и доворе и које остају важне док Председништво или Савјет министара не усвоји (2) привременим мјерама које ступају на снагу кад стране нису у могућности да се (1) времену, мјесту и предједвавању састанцима институција на нивоу БиХ,

тј. да доноси обавезујуће одлуке кад он сматра за неопходно о сљедећим питањима: крајња овлашћења у регији у вези са интерпретацијом Анекса 10. Дјелтонског споразума представља однос тијело, високи представник добија подршку да искористи своја мјеста у БиХ. Закључцима са Бонске конференције Савјета за спровођење мира у БиХ које службу итд. Иста су настала 1997. године на Бонској конференцији о имплементацији закона, мијешају уставе, смјену изабране функционере и особе које обављају јавну службу. Тзв. "Бонска овлашћења" послужила су високим представницима да намећу

релевантних страна. одређе о ступању на снагу након потписивања истих и сходно томе потписе разграничења и спорних питања" итд. Исто тако, сваки од анекса садржи завршне рјешења", затим Анекс 2 именованог као "Споразум о међуентитетској линији наслова. Тако имамо Анекс 1а назива "Споразум о војним аспектима мировног говора и чињеница да су неки анекси посебни споразуми што се види и из њихових оквиру основног текста Дјелтонског споразума, а не једног анекса. Такође, у прилогу овом Дјелтонски споразум, исто би било наглашено или би ова одредаба била дефинисана у искључиво на Анекс 10. Дјелтонског споразума. Да се ова одредаба односи на читав Дјелтонски споразум, област тумачења високог представника одредаба сужава област тумачења високог представника

споразума о цивилној примјени мировног рјешења".

"Високи представник је крајњи ауторитет на терену у погледу тумачења овог Члан 5. заслужује посебну пажњу и гласи: његовог особља и међународних организација. Члан 4. предвиђа сарадњу уговорних страна, високог представника односно обезбједило помоћ у спровођењу већ поменутих задатака.

У члану 3. дата је могућност високом представнику да именује особље које би у члану 2. наведена су овлашћења високог представника.

унапредување поштовања људских права и сл. економску обнову, успостављање политичких и уставних институција у БиХ, реализацији цивилних аспеката Дјелтонског споразума нпр. обнову инфраструктуре и

Иако су овлашћења високог представника такативно наведена у члану 2. Анкса 10. закључцима *ad hoc* тијела високи представник присваја додатна овлашћења што је апсолутно нелегално и представља грљбо кршење Џејтонског споразума. Након што су прирадили незаконита овлашћења тзв. "бонска овлашћења", онда су то покушавали штитити пријетњама без преседања чак и у колонијалним управама, као што је учинио високи представник Кристијан Шварц Шилингт својим налогом од 23. марта 2007. године: "Сваку радњу коју предуземе било која институција или орган у Босни и Херцеговини у циљу успоставе домаћег механизма контроле одлука високог представника донесених према његовом међународном мандату, високи представник ће сматрати покушајем да се угрози поведба цивилних аспеката Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини и сама по себи ће се сматрати понашањем којим се угрожава таква поведба. Без обзира на било коју супротну одредбу у било којем закону или другом правном акту у Босни и Херцеговини, било који поступак покренут пред било којим судом у Босни и Херцеговини, којим се оспорава или доводи у питање једна или више одлука високог представника, прогласиће се недопустивим осим ако високи представник изричито не да своју претходну сагласност. Ради отклањања сумње, овим се изричито изјављује и указује да је овдје садржане одређе Налога, сваку појединачно и све заједно, утврдио високи представник према свом међународном мандату и да с тога не подлијежу изношењу пред ни одлучивању од стране судава Босне и Херцеговине ни судава њезиних ентитета или било гдје другдје, те да се ни пред којим судом, никада, не може покренути поступак у вези са обавезама чије извршење из њих проистиче".

На тај начин, овлашћењима која немају правни основ, донесено је мноштво амандамана на Устав Републике Српске чиме је високи представник, практично, на себе превзео и вршење уставотворне власти.

У Републици Српској је наметнуто око 260 одлука којима је високи представник доносио или мијењао/допуњавао законе, мијењао Устав, смјенjavaо изабране функционере итд.

Својим нелегалним одлукама и наметањем закона високи представник је директно утицао на неуспаван пренос надлежности са ентитетског ниво на ниво БиХ, у области:

1. финансија,
2. безбједности,
3. личног статуса грађана,
4. телекомуникација и јавног емитовања,
5. правосудног система,
6. регистарције правних лица која оснивају институције БиХ,
7. стандардизације и метрологије,

2.1.1 Финансије

8. располагања имовином,
9. изборног законодавства итд.

У складу са чланом VIII Устава БиХ надлежности БиХ из области финансија се налазе у домену финансирања институција БиХ и међународних обавеза БиХ. С тим у вези Законом о Савјету министара БиХ и министарствима БиХ формирано је Министарство за трезор институција БиХ.

Међутим, на основу Одлуке високог представника за БиХ којом се доноси Закон о Савјету министара усвојен је нови Закон о Савјету министара БиХ којим се оснива Министарство финансија и трезора, иако у области финансија није дошло до промјена у уставним надлежностима ентитета и БиХ. Из наведеног произилази да Министарство финансија и трезора у оквиру своје надлежности обавља и фискалне послове који према Уставу БиХ нису у надлежности институција БиХ. Дотадашњи министар трезора постаје министар финансија и трезора.

Почетком 1997. године, започео је пренос надлежности у области фискалне политике, осигурања, дуга и страних улагања на начин да је од стране Канцеларије високог представника за БиХ, Савјету министара предат пакет закона за брзи почетак тав. "Билтов пакет за брзи почетак". Овај пакет је обухватао: Закон о спољнотрговинској политици, Закон о царинској политици, Закон о спољном дугу, Закон о царинској тарифи и Закон о политици директних страних улагања.

Као једна од препорука из Манае пута ЕУ која је услиједила након 1997. године била је успостављање Трезора БиХ и укидање ентитетских завода за платни промет, те спровођење Закона о директним страним улагањима БиХ. Студијом изводљивости, као један од 16 услова, утврђена је и реформа царинског и пореског система, буџетска легитимација, буџетска пракса и поуздана статистика.

Сходно наведеном, а на основу члана IV. 4. а) Устава БиХ, Парламентарна скупштина БиХ је усвојила следеће прописе:

1. Закон о царинској политици БиХ,
2. Закон о царинској тарифи БиХ,
3. Закон о акцизама у БиХ,
4. Закон о осигурању депозита у банкама БиХ,
5. Закон о формирању Извозно-кредитне агенције,
6. Закон о уплатама на јединствен рачун и расподела прихода,
7. Закон о систему индиректног опорезивања у БиХ,
8. Закон о порезу на додату вредност,

У децембру 2003. године високи представник за БИХ предложио је Парламентарној скупштини БИХ усвајање Закона о обавјештајно-безбједносној агенцији БИХ. Поменути закон је усвојен на сједницама Представничког Дома и Дома народа, одржаним 22. марта 2004. године. У прелазним и завршним одредбама овог закона наведено је да се од 1. маја 2004. године стварају ван снаге ентитетски закони, односно Закон о обавјештајно - безбједносној служби Републике Српске. На тај начин омогућена је функциоална заштита уставног поретка ентитета. Због наведеног, као и обавезе обавјештајне службе да врши безбједносни провјеру за сва лица која имају приступ повјерљивим подацима са ознаком "тајно", капацитети ове Службе на заједничком нивоу значајно су умањени за њену основну намјену као што је

безбједности.

Опет на основу одлуке високог представника усвојен је нови закон о Савјету министара. Сходно новоусвојеном закону, Савјет министара је од тада чинио и министар

2.1.2 Безбједност

статистички систем у БИХ.

На овај начин је фактички пренесена надлежност у области статистике, која је до тада припадала Републици Српској и ФБИХ, те је у потпуности централизован

Закон о статистици БИХ.

У области статистике, Савјет министара је 1998. године донио Одлуку о оснивању Агенције за статистику БИХ, којом је основана Агенција за статистику БИХ. Неколико година касније, високи представник за БИХ је донио Одлуку којом се проглашава Закон о статистици БИХ, а Парламента скупштина БИХ је и формално 2004. године, усвојила

дозначавање средства за финансирање институција БИХ.

Напомињемо да је високи представник за БИХ (Кристијан Шварц Шилинг) 2007. године наметнуо Закон о измјенама и допунама Закона о систему индиректног опорезивања у БИХ којим је утврђено да приоритет у финансирању имају међународне обавезе БИХ, па буџет институција БИХ, Брчко Дистрикт БИХ коме је одређен фиксан коефицијент расподеле, па тек онда шта остане расподељује се ентитетима према коефицијенту крајње потрошње, чиме ентитети губе на уштрб повећања свих предњих корисника. Прије наметања овог закона, а у складу са Уставом БИХ ентитети су дозначавали средства за финансирање институција БИХ.

12. Закон о измирењу обавеза по основу рачуна старе девизне штедње.

11. Закон о задужењу, дугу и гаранцијама БИХ и

10. Закон о спречавању прања новца БИХ,

9. Закон о јавним набавкама БИХ,

Наметнутим Законом о комуникацијама БиХ формирана је нова институција и то Регулаторна агенција за комуникације (РАК), која је кроз своја правила, а супротно свим правним принципима преузела улогу законодавца и у потпуности "уредила" област телекомуникационог тржишта БиХ. Посебно треба имати у виду да сви оператери у области телекомуникација из цијеле БиХ плаћају РАК-у дозволе, а ради се о огромним

ентитета. Наметнути закон је у примјени од 2002. године. са ентитета на нивоу БиХ, супротно одредбама Устава БиХ, јер није било договора закона. Јакле, одлуком високог представника за БиХ, извршен је пренос надлежности потпуности спроведена и легализована Одлука високог представника, кроз измјене Народна скупштина Републике Српске, никад није донијела закон којим би била у телекомуникацијама Републике Српске (не и цијели закон) стављена је ван снаге. Инспекцијски надзор и др. Одлуком високог представника већина чланова Закона о и спречава телекомуникационе мреже и кабловске телевизије, радио комуникације, дефинисао је, између осталог, планирање, изградњу, коришћење и одржавање уређаја "развија", на снази био закон о телекомуникацијама Републике Српске. Овај закон циљеве и правце привредног, научног, технолошког, демографског и социјалног складу са чланом 68. Устава Републике Српске којим "Република обезбјеђује основне до ове интервенције високог представника за БиХ, у Републици Српској је, у

који је до тада уређивао тржиште телекомуникација. комуникацијама БиХ којим је стављена ван снаге већина чланова ентитетског закона доношењу Закона о комуникацијама БиХ, из 2002. године, наметнуо закон о у области телекомуникација високи представник за БиХ, је својом Одлуком

2.1.4 Телекомуникације и јавно емитовање

воље органа Републике Српске. ознаке ентитета, чиме се може констатовати да је уведен јединствени БиХ пасош мимо допунама Закона о путним исправама којима се уводе јединствени обрасци пасоша, без високог представника од 29. септембра 2000. године усвојен закон о измјенама и обрасци пасоша за Републику Српску и ФБиХ, са натписима ентитета, али је Одлуком путним исправама БиХ који је усвојен 1997. године су били предвиђени различити Српске надлежан за издавање пасоша на територији Републике Српске. Законом о БиХ, те је систем пасоша успостављен сходно Уставу БиХ, при чему је МУП Републике БиХ регулисати поступке издавања пасоша тј. успоставити централни регистар пасоша Чланом 1 став 7. тачка е) Устава БиХ регулисано је да ће Парламентарна скупштина

надлежност Министарства управе и локалне самоуправе Републике Српске. Министарства унутрашњих послова Републике Српске, када су подијелени у Послови држављанства су до 1. јануара 2000. године били у надлежности